29 Αυγούστου 2021

Εγκώμιο στην αποκεφάλιση του μεγάλου Προδρόμου και Βαπτιστή του Χριστού

/ Ορθοδοξία· Διεθνές Πρακτορείο Εκκλησιαστικών Ειδήσεων

Στις 29 Αυγούστου η Εκκλησία μας τιμά την αποτομή της κεφαλής του Τιμίου Προδρόμου, δηλαδή την αποκεφάλιση του Αγίου Ιωάννου του Βαπτιστού μετά από διαταγή του βασιλιά Ηρώδη. Για τον Άγιο Ιωάννη έχει μαρτυρηθεί από τον ίδιο τον Κύριο ότι υπήρξε ο μεγαλύτερος από όλους τους ανθρώπους και περισσότερο από προφήτης. Είναι αυτός που σκίρτησε ήδη μέσα από τη γαστέρα της μητέρας του και κήρυξε και στους ανθρώπους εδώ, αλλά και στον Άδη.

Ήταν υιός του αρχιερέα Ζαχαρία και της Ελισάβετ, γεννημένος από υπόσχεση του αρχαγγέλου Γαβριήλ. Η αποτομή της τιμίας κεφαλής του έγινε από τον Ηρώδη, λόγω της παράνομης σχέσης που είχε αυτός με την Ηρωδιάδα, γυναίκα του αδελφού του.

Ο άγιος Ιωάννης είχε ως κατοικία του την αγνότητα, ακολούθησε τη σωφροσύνη, άσκησε τη νηστεία, απομακρύνθηκε από κάθε ανθρώπινη συναναστροφή και έκανε πόλη του την έρημο. Ζούσε με τα θηρία, έχοντας ως ένδυμα τρίχες καμήλου και δερμάτινη ζώνη στη μέση του, έτρωγε σαν πουλάκι του ουρανού, ενώ μελετούσε διαρκώς τον νόμο του Θεού, χάριν του οποίου και φυλακίστηκε, θεωρώντας τη φυλάκισή του ως κάτι μηδαμινό.

Ήταν αυτός που βάπτισε τον απόλυτα καθαρό και αμόλυντο και πέραν από κάθε φύση Χριστό. Ο αποκεφαλισμός του έγινε στη Σεβαστή, μία πόλη που απείχε από τα Ιεροσόλυμα δρόμο μίας ημέρας. Εκεί αποκρύφθηκε και το άγιο σώμα του προφήτη, το οποίο συνέλεξαν οι δικοί του μαθητές᾽.

Ας δούμε, όμως, τι λέει ο Άγιος Θεόδωρος ο Στουδίτης, πλέκοντας το εγκώμιο στην αποκεφάλιση του μεγάλου Προδρόμου και Βαπτιστή του Χριστού

«Λαμπρή και θεοχαρμόσυνη είναι, ευσεβείς χριστιανοί, η πανήγυρη που μας συγκέντρωσε σήμερα για να γιορτάσουμε πνευματικά. ***Πολύ σωστά χαρακτηρίζεται λαμπρή, γιατί φεγγοβολάει και από αυτό ακόμα το όνομα εκείνου που σήμερα τιμάμε, επειδή αυτός και είναι και ονομάζεται λυχνάρι του φωτός***. Δεν είναι βέβαια λυχνάρι που μας περιλούζει με υλικό φως, γιατί τότε δεν θα ήταν διαρκής και αδιάκοπη η λάμψη του και θα χανόταν κάθε φορά που θα ’μπαινε μπροστά του κάποιο εμπόδιο. ***Αλλ’ είναι φως που δείχνει την αστραφτερή λαμπρότητα της θείας χάριτος στα κατάβαθα της καρδιάς εκείνων που έχουν συγκεντρωθεί για να γιορτάσουν τη μνήμη του και ανεβάζει το νου στο να στοχάζεται τα παθήματα του δικαίου άνδρα, ώστε βλέποντας με τα μάτια της ψυχής το μακάριο εκείνο μαρτύριο, να γεμίσουμε με πνευματική ευφροσύνη***

.

Σε καμία περίπτωσι βέβαια, η θέα του χυμένου καταγής αίματος κάποιου άλλου αποκεφαλισμένου ανθρώπου, δεν θα ’φερνε ευχαρίστηση. Ούτε το άκουσμα μιας τέτοιας είδησης θα προκαλούσε σεβασμό στη μνήμη του αποθαμένου. Γιατί πώς θα μπορούσε ο άνθρωπος, που από φυσικού του αγαπάει τη ζωή, να χαρεί μία αιμορραγία που οδηγεί στο θάνατο; Αντίθετα, πολύ περισσότερο, το θέαμα αυτό θα τον οδηγούσε σε απέχθεια, οίκτο και κακολογία της πράξεως, εκτός αν παραλογιζόταν και αποθηριωνόταν, μη μπορώντας να αντιδράσει λογικά σ’ αυτά που βλέπει, όπως ακριβώς κάνουν τα διάφορα ζώα που δεν έχουν λογική. Χαίρονται δηλαδή, κακαρίζουν και χοροπηδάνε οι πετεινοί όταν βλέπουν να σφάζουν ένα άλλο κοκόρι, απολαμβάνοντας μόνο το θέαμα, χωρίς να σκέπτονται ότι τους περιμένει και αυτούς το ίδιο πάθημα. Χαίρονται όμως τα μάτια μας να βλέπουν το αίμα κάθε αγίου, ευφραίνονται τ’ αφτιά μας ν’ ακούν τα σωτήρια μηνύματά του και τα χείλη μας το προσκυνούν. Γιατί η αφαίρεσή του χαρίζει τέλεια συμμετοχή στην αθάνατη και αληθινή ζωή. Δεν εννοώ βέβαια μόνο τη σταγόνα του αίματος, αλλά και οτιδήποτε από τα άγια μέλη του -ή μια τρίχα και καθετί που φορούσε ή έπιαναν τα χέρια του- είναι περιζήτητο και πολύτιμο για κείνον που έχει.

Γι’ αυτό εκείνος που έχει κάτι τέτοιο στο σπίτι του ή στην εκκλησία - δηλαδή το ολόκληρο λείψανο ή ένα μέρος του, ακόμα και το ελάχιστο κομματάκι- το θεωρεί ιδιαίτερη τιμή και καυχιέται γι’ αυτό, σαν να ’χει θησαυρό που υποβοηθάει τον αγιασμό του και εξασφαλίζει τη σωτηρία του. Έτσι προσέρχεται με πολλή ευλάβεια στη λειψανοθήκη με την ιερή σκόνη και εγγίζει με δέος τα ανέγγιχτα, λόγω της ιερότητάς τους, ιερά λείψανα.

Τέτοιο είναι για μας το αίμα του δικαίου Άβελ, αν και για τους γονείς του υπήρξε αιτία του πιο παραδόξου και του πιο πονεμένου θρήνου. Πως μπορούσαν να μην καταπλαγούν με το σφάξιμο του παιδιού τους -αφού μέχρι τότε δεν είχαν αντικρύσει νεκρό- να μη θρηνήσουν, να μην ξεσπάσουν σε γοερές κραυγές, βλέποντάς το έτσι ξαφνικά ριγμένο καταγής, βουτηγμένο στα αίματα, νεκρό από το φονικό μαχαίρι του αδελφού του;

Τέτοιο είναι το άγιο αίμα του δικαίου προφήτη Αμώς, τον οποίο, αφού πρώτα ξυλοκόπησε άγρια ο βασιλιάς Αμασίας, τον θανάτωσε με ξίφος. Επειδή τον κτυπούσαν σαν βόλια οι προφητείες του, τον χτύπησε και αυτός στο κεφάλι με ρόπαλο και τον παρέδωσε στο θάνατο.

Τέτοιο είναι το άγιο αίμα του προφήτη Μιχαία τον οποίο γκρεμίζοντας σκότωσε ο

Ιωράμ, ο γιός του Αχαάβ, επειδή κήρυττε με παρρησία το λόγο του Θεού. Γιατί τον έλεγχε, όπως λέει η Αγ. Γραφή, για τις ασέβειες των προγόνων του.

Τέτοιο ήταν το άγιο αίμα του προφήτη Ησαΐα που τον έκοψε με πριόνι στα δυο ο Μανασσής, ο οποίος είχε παρασύρει στην ειδωλολατρεία τον επιπόλαιο και ευμετάβλητο Ισραηλιτικό λαό -που αλλαξοπιστούσε τόσο εύκολα- γιατί δεν υπέφερε να ακούει τα όσα του φανέρωνε ο προφήτης.

Τέτοιο ήταν το άγιο αίμα του γενναίου Ελεάζαρ, των ξεπτά παίδωνο και της θεοφοβούμενης μητέρας τους, που έχυσε ο Αντίοχος, μετά από πολλά βασανιστήρια, γιατί δεν ανέχθηκε τη σθεναρή αντίσταση που του πρόβαλαν οι αήττητοι για χάρη της τηρήσεως της εντολής του Θεού και που τους βρήκε ο θάνατος με τέλεια και ακέραιη την πίστη τους.

Τέτοιο ήταν το άγιο αίμα του προφήτη Ζαχαρία, που έχυσε μπροστά στο θυσιαστήριο το μαχαίρι της αφηνιασμένης ωμότητας των Ιουδαίων, επειδή δεν μπορούσαν να υποφέρουν το άκουσμα των προφητικών αποκαλύψεων.

Τι χρειάζεται να πω περισσότερα από το να αναφέρω γενικά όλων των αποστόλων, των μαρτύρων και των προφητών το άγιο αίμα, το οποίο με πολλούς τρόπους έχυσαν διάφοροι αιματοβαμμένοι δολοφόνοι και που τώρα κυκλώνει τη γη σαν πλούσιος ποταμός και σβήνει την ασέβεια;

Τέτοιο ήταν και το άγιο αίμα του Προδρόμου και Βαπτιστή του Χριστού, για το οποίο μιλάμε σήμερα και το οποίο έχυσε από τον ιερό του τράχηλο σαν πολύτιμο μύρο που ευωδιάζει την οικουμένη. Το αίμα αυτό δεν το έφτιαξε η ηδονική πολυφαγία, ούτε το κρασί, ούτε κάποια από τις άλλες τροφές που συνήθως παχαίνουν και ευχαριστούν τους λαίμαργους.

Αλλά το δημιούργησε η Χάρη της εγκράτειας, που ο Άγιος την ασκούσε από τα σπάργανά του μέχρι το μαρτυρικό του τέλος. Και όπως είπε ο Κύριος, ο Ιωάννης, που ούτε έτρωγε, ούτε έπινε… *(Ματθ. 11, 18-19).*

Το αίμα αυτό χύθηκε πριν από το αίμα του Δεσποτικού και αθανάτου ποτηρίου. Γιατί έπρεπε ο Πρόδρομος του Φωτός, που με το λαμπρό ερχομό του από στείρα μάνα φώτισε όσους βρίσκονταν πάνω στη γη, να γίνει ακτινοβόλος κήρυκας και σ' αυτούς που ήταν κάτω από αυτήν, δηλαδή στον Άδη.

Το αίμα αυτό έχει **παρρησία** ενώπιον του Παντοκράτορα Κυρίου, περισσότερο απ' ότι είχε το αίμα του δικαίου Άβελ. Γιατί κάθε έργο περιέχει μέσα του μια μυστική φωνή που δεν παράγεται από ηχητικά όργανα, αλλά που γίνεται φανερή από τη

δύναμι που έχει βάλει μέσα σ’ αυτό ο ποιητής του έργου.

Το αίμα αυτό είναι πιο **αξιοσέβαστο** από το αίμα των Πατριαρχών (Αβραάμ, Ισαάκ, κ.τ.λ.), πιο **πολύτιμο** από το αίμα των προφητών και πιο αγιασμένο από το αίμα όλων των δικαίων. Γιατί είναι πιο **υπέροχο** και από αυτό ακόμα το αίμα των Αποστόλων και πιο **ένδοξο** και από το αίμα των μαρτύρων. Και αυτά τα λόγια δεν είναι δικά μου, αλλά είναι λόγια του Μεγάλου Λόγου, του Ιησού Χριστού, που έχει δώσει τη σχετική μαρτυρία για τον Τίμιο Πρόδρομο.

Είναι αίμα που στολίζει την Εκκλησία του Χριστού πιο όμορφα από κάθε στολισμό που θα της γινόταν με πολύχρωμα και σπάνια λουλούδια. Χύθηκε για την δικαιοσύνη στο τέλος της εποχής που ίσχυε ο παλαιός νόμος και έγινε λούλουδο που παραστέκει στην είσοδο της παρουσίας του Χριστού.

Αλλά ας συνεχίσουμε τώρα να πούμε, με βάση τα ιερά Ευαγγέλια, πως αυτό το αίμα χύθηκε, από ποιόν και για ποια υπόθεση. ***Ο Ηρώδης λοιπόν, λέει το ιερό Ευαγγέλιο, συνέλαβε τον Ιωάννη, τον έδεσε και τον φυλάκισε, εξαιτίας της Ηρωδιάδας, της γυναίκας του αδερφού του Φιλίππου. Γιατί ο Ιωάννης του έλεγε: Δεν επιτρέπεται να συζείς με αυτήν. Ήθελε τότε λοιπόν να τον θανατώσει, αλλά φοβήθηκε το λαό, γιατί όλοι θεωρούσαν τον Ιωάννη προφήτη (Ματθ. 14, 3-5).***

Ας εξετάσουμε πρώτα ποιος ήταν αυτός ο Ηρώδης, γιατί η συνωνυμία συγχέει τα πράγματα και δεν μας επιτρέπει να αναφερόμαστε στο σωστό πρόσωπο. Πρόκειται για τον Ηρώδη τον τετράρχη. Γιατί ο πατέρας του Ηρώδης, ο φονιάς των νηπίων, είχε προ πολλού πεθάνει.

Γιατί όμως τον έλεγχε ο Ιωάννης; Γιατί έδιωξε τη νόμιμη γυναίκα του, την κόρη του βασιλιά Αρέτα, και συζούσε παράνομα με τη γυναίκα του αδερφού του του Φιλίππου. Θα μπορούσε βέβαια να την παντρευτεί νόμιμα, στην περίπτωση που αυτή δεν είχε παιδιά από τον αδερφό του, ώστε να του χαρίσει κληρονόμους, όπως όριζε ο Μωσαϊκός νόμος. Αλλά αφού δεν ήταν άτεκνη δεν μπορούσε. Είχε μια κόρη που ονομαζόταν και αυτή Ηρωδιάδα, το γέννημα της οχιάς, το διαβολικό όργανο της απώλειας της ψυχής της. **Για αυτό λοιπόν δίκαια τον έλεγχε ο Ιωάννης.** Ο έλεγχος όμως δεν ήταν υβριστικός και δεν γινόταν για να τραυματίσει την ψυχή και την αξιοπρέπεια του Ηρώδη, αλλά ήταν υπόμνηση, που είχε σκοπό τη θεραπεία.

Τι του έλεγε λοιπόν του Ηρώδη; Δεν επιτρέπεται να συζείς μ’ αυτήν. Του θυμίζει τη θεία νομοθεσία σαν να του λέει: “Κύτταξε και μάθε τι σου παραγγέλλει ο Νόμος: Αν μένουν μαζί δυο αδερφοί και πεθάνει ο ένας από αυτούς, χωρίς να έχει

αποκτήσει παιδιά, δεν επιτρέπεται η χήρα να παντρευτεί ξένο άνθρωπο. Θα την παντρευτεί ο αδερφός του πεθαμένου συζύγου της και το παιδί που θα γεννηθεί θα πάρει το όνομα του πεθαμένου και έτσι δεν θα χαθεί μέσα από το Ισραήλ το όνομά του (Δευτ. 15, 5).

Αυτά σου λέει ο νόμος. Εσύ όμως πήρες τη γυναίκα του αδερφού σου που έχει παιδί. **Να μην παραβείς λοιπόν τον όρο που έβαλε ο νομοθέτης. Ούτε τη βασιλική σου πορφύρα να μολύνεις με ανεπίτρεπτη αιμομιξία. Ούτε πάλι να φανείς αίτιος παρανομίας εσύ, που πρέπει να δίνεις στους υπηκόους σου το παράδειγμα της πρόθυμης και ευχάριστης υποταγής στους νόμους. Και αν πέσεις σ' αυτό το λάθος θα τιμωρηθείς, γιατί τιμωρούνται πολύ πιο αυστηρά όσοι βρίσκονται σε μεγάλα αξιώματα**.

Αυτός όμως επειδή, μόλις πήρε την εξουσία, ξέχασε ότι υπάρχει Θεός, οργίστηκε, άναψε από θυμό και δεν δέχθηκε τον έλεγχο. Δεν μιμήθηκε το Δαυίδ, ο οποίος, τότε που ελέγχθηκε από τον προφήτη Νάθαν για το αμάρτημα της μοιχείας, είπε εκείνο το χαρακτηριστικό: Έχω αμαρτήσει ενώπιον του Κυρίου" (Β' Βασ. 12-13). Και ο Κύριος για την ταπείνωσή του του συγχώρεσε το αμάρτημα. Αντίθετα, ο Ηρώδης αφού συνέλαβε τον Ιωάννη τον έδεσε και τον έριξε στη φυλακή (Ματθ. 14, 3).

Συνέλαβε εκείνον που ζούσε την ύψιστη ελευθερία με την άγια ζωή του, αυτός που ήταν αιχμαλωτισμένος στο πάθος της ασέλγειας. Έβαλε δεσμά σ' εκείνον που ήταν απελευθερωμένος από όλα, ζώντας έξω από κάθε εμπαθή σχέση, αυτός που ήταν δεμένος με τα μαγικά δεσμά της ακολασίας
.

Έβαλε στη φυλακή τον φύλακα και κήρυκα της Εκκλησίας, αυτός που στην πράξη ήταν βουτηγμένος στην ακαθαρσία. Εξαιτίας της Ηρωδιάδας της γυναίκας του αδερφού του του Φιλίππου (Ματθ. 14,9).

Για την Ηρωδιάδα, που ήταν όμοια στο ήθος με τη Δαλιδά, πραγματικό όργανο του διαβόλου. Γιατί αυτή παρότρυνε αυτόν που μοιραζόταν μαζί του το κρεββάτι - καλύτερα θα λέγαμε τον παράνομο έρωτα- να μανιάσει κατά του Ιωάννη. Δεν μπορώ, του λέει, βασίλισσα εγώ, να γελοιοποιούμαι από το γιό του Ζαχαρία. Φυλάκισε τη γλώσσα που μου τσακίζει τα κόκκαλα. Μαχαίρωσε αμέσως αυτόν που τα λόγια του σαν βέλη μου πληγώνουν την ψυχή. Κι ενώ ήθελε να τον θανατώσει, δεν το έκανε, γιατί φοβότανε το λαό, που θεωρούσε και σεβόταν τον Ιωάννη ως προφήτη (Ματθ. 14, 5). Γιατί δεν μπορούν οι κυβερνήτες, όταν θέλουν να κάνουν κάτι παράνομο να το επιτελέσουν αμέσως μόλις το επιθυμήσουν για δυο λόγους:

Πρώτον γιατί ντρέπονται και φοβούνται τους υπηκόους τους, και δεύτερον γιατί περιμένουν μέχρι να βρουν την κατάλληλη περίσταση, για να κάνουν ακίνδυνα πράξη το μίσος της ψυχής τους.

Ενώ λοιπόν γιορτάζανε τα γενέθλια του Ηρώδη, βγήκε στη μέση και χόρεψε η κόρη της Ηρωδιάδας. Άρεσε πολύ στον Ηρώδη, γι' αυτό και ο Ηρώδης ορκίστηκε να της χαρίσει ό,τι του ζητήσει (Ματθ. 14,6).

Την ημέρα που έπρεπε να δοξάσει το Θεό γιατί τον έφερε στο φως αυτής της ζωής, τότε προτίμησε τα έργα του σκότους. Αυτή η ημέρα ήταν αφορμή για πνευματική ευφροσύνη και όχι για χορούς και μάλιστα γυναικείους μπροστά σε άνδρες. Τι γεννήθηκε απ' αυτόν το χορό; Ο όρκος. Και απ' αυτόν; Ο φόνος.

Ξερίζωσε την κακία και δεν θα βλαστήσει ανομία. Αν όμως ριζώσει η κακία ασφαλώς θα καρπίσει, δηλαδή θα φθάσει μέχρι την πράξη. Χόρεψε η κόρη της Ηρωδιάδας στη μέση των καλεσμένων και άρεσε στον Ηρώδη. Τι άλλο θα μάθαινε από τη μάνα της η πορνοδασκαλεμένη κόρη, παρά το να χορεύει προκλητικά, και να 'ναι τόσο ασκημένη στο χορό ώστε να αρέσει πολύ στον Ηρώδη; Γι' αυτό και εκείνος της υποσχέθηκε με όρκο ότι θα της έδινε ό, τι του ζητούσε.

Τόσο απερίσκεπτα τρέχει η γλώσσα αυτών που έχουν ξωκείλει στα πάθη της ατιμίας, ώστε ξεστομίζουν εναντίον οποιουδήποτε, χωρίς σκέψη, ο, τι τους έρθει στο μυαλό. Αυτή, δασκαλεμένη από τη μάνα της, πέτυχε τον αποτρόπαιο αποκεφαλισμό του Ιωάννη, που από καιρό πάσχιζε να πετύχει η φιδογέννα Ηρωδιάδα. Και όπως φαντάζομαι θα είπε, αφού πρώτα καλόπιασε την κόρη της:

Να παιδάκι μου, η ευκαιρία που ζητάγαμε. Κατάφερες με τα πόδια σου να μου προσφέρεις εκείνο που ποθούσα. Σταμάτησες τον πόνο μου με το περίτεχνο τραγούδι σου. Ας θάψουμε στη γη αυτόν που μας ελέγχει. Πήγαινε γρήγορα να πεις στον Ηρώδη: Δώσε μου τώρα αμέσως, στο πιάτο, το κεφάλι του Ιωάννη του Βαπτιστή (Ματθ. 14,8).

Ω παθιασμένη και φονική απαίτηση! Ενώ δεν είχε καν το δικαίωμα να σκέπτεται και να απολαμβάνει το φονικό θέαμα ξεπέρασε κάθε άλλον σε σκληρότητα.

Ω μανιασμένη φόνισσα! Δεν αρκέστηκες μόνο στην καρατόμηση αλλά διαπραγματεύτηκες να σου φέρουν την άγια κεφαλή σε πιατέλα. Ω ανόσια και ακόλαστη! Η θηριωδία σου ξεπερνάει και την αιμοχαρή Ιεζάβελ.

"Λυπήθηκε", λέει το ιερό Ευαγγέλιο, ο βασιλιάς. Επειδή όμως είχε ορκιστεί και είχε υποσχεθεί μπροστά στους καλεσμένους, έδωσε εντολή να της δοθεί η κεφαλή.

Έστειλε τότε στη φυλακή και αποκεφάλισε τον Ιωάννη. Και έφεραν την κεφαλή πάνω στην πιατέλα και την πρόσφεραν στην κόρη και αυτή στη μάνα της (Ματθ. 14,11).

Ώ κακό τέλος διαβολικής προετοιμασίας! Ποιος έμπηξε το θανατερό ξίφος στην ιερή Κεφαλή; Ένας άνομος υπηρέτης, που σαν άλλος Δωήκ δεν μιμήθηκε εκείνους τους Ιουδαίους οι οποίοι με φρόνηση και ανδρεία αντιστάθηκαν στον βασιλιά Σαούλ, τότε που τους διέταξε να φονέψουν τους προφήτες του Θεού. Και έφεραν την κεφαλή του Ιωάννη πάνω στην πιατέλα…

Τι να το ονομάσουμε αυτό το φαγοπότι, συμπόσιο ή φονευτήριο; Τι να αποκαλέσουμε τους κρασοκυβέρνητους προσκαλεσμένους, ομοτράπεζους ή αιματοβαμμένους;

Ω πρωτόγνωρο θέαμα! Ω αμαρτωλό όραμα! Από το ένα μέρος προσφέρονταν κοτόπουλα και από το άλλο φέρνανε το προφητικό κεφάλι. Από τη μια μεριά κερνούσαν πλούσια καθαρό κρασί και από την άλλη έρεε με ορμή του δικαίου το αίμα.

Ω πόσο φοβερό είναι να το πω και πόσο φρικτό να το εκφράσω!

Και το ’δωσαν στο κορίτσι και το πήγε στη μάνα του!

Αλίμονο! Πόσο τρομερή αλλοκοτιά!

Χαρίστηκε η ατίμητη Κεφαλή για μια άτιμη πράξη, στην καταραμένη και βέβηλη, η αγνή και ανέγγιχτη και απ’ τους αγγέλους αξιοσέβαστη Κεφαλή.

Και την έδωσε στην μάνα της σαν να της πρόσφερε καλομαγειρεμένο φαγητό σε κείνη που οργιαστικά σκηνοθέτησε το θάνατο, σα να της έλεγε: Φάε, μανούλα μου, κρέας από τις σάρκες εκείνου μου έζησε στη γη σαν άσαρκος. Πιέ αίμα από τον νηστευτή. Τώρα πιά κλείσαμε μια για πάντα το στόμα εκείνου που μας έλεγχε.

Και ήρθαν οι μαθητές του, συνεχίζει το ιερό Ευαγγέλιο, πήραν το σώμα του και το έθαψαν (Ματθ. 14,13).

Πρόσεξε εσύ πού αγαπάς την ιστορία, πώς εικονίζεται ο ενταφιασμός του δικαίου και αποστόμωσε τους εχθρούς των αγίων εικόνων σαν εχθρούς της Αλήθειας. Βάλε καλά στο νου σου την ιστορία και βγάλε ωφέλιμο συμπέρασμα.

Πώς παίρνουν το δεμένο με βαριές αλυσίδες άγιο από την φυλακή. Πως ο δήμιος σηκώνει σαν άγριο θηρίο το ξίφος ενάντια της ιερής Κεφαλής.

Πώς μετά τον αποκεφαλισμό προσφέρεται η μυρόβλητη Κεφαλή στην έξαλλη Ηρωδιάδα.

Πώς ακόμα θάβεται το ιερό σώμα από τα χέρια των μαθητών του, που ολόγυρα παραστέκουν δακρυσμένοι με πόνο που σκίζει την ψυχή τους.

Πώς άλλος αγκαλιάζει τα πόδια του Αγίου, άλλος πασχίζει να συνταιριάσει την άγια Κεφαλή στο ακίνητο σώμα και άλλος θυμιάζοντας ψέλνει επικήδειες υμνωδίες.

Τώρα βρίσκομαι εκεί με το νου, ακροατές μου, και βλέπω την ταφή του δικαίου να γίνεται μέσα σε ατμόσφαιρα ειρήνης, όπως αναφέρεται στον Προφήτη Ησαΐα (Ησ. 57, 2).

Οραματίζομαι το αγγελικό εκείνο πρόσωπο που έδυσαν τα μάτια του σαν δύο ήλιοι λαμπεροί και που μέσα σ' αυτά είχε αποτυπωθεί όλη η ψυχική του ομορφιά.

Χωρίς την πρόσκαιρη και επίγεια τούτη πνοή, αλλά γεμάτο από την μοσχομύριστη ευωδιά της θείας Χάρης.

Ασπάζομαι τα ιερά εκείνα χέρια, που αμαρτία δεν αγγίξανε και που με το δάκτυλό τους έδειξαν στους ανθρώπους τον Χριστό, που σήκωσε επάνω Του την αμαρτία ολοκλήρου του κόσμου.

Προσκυνώ εκείνα τα ωραία πόδια, που ευαγγελίστηκαν τα αγαθά στους ανθρώπους και με τα οποία προετοιμάστηκε η οδός της παρουσίας του Κυρίου. Φέρτε να προσκυνήσω και την τίμια αλυσίδα με την οποία δέθηκε ο πιο πολύτιμος και αγγελόμορφος ανάμεσα στους ανθρώπους.

Φέρτε και τη σεβάσμια πιατέλα όπου τοποθετήθηκε η πολυσέβαστη και από όλα τα χρυσάφια ακριβότερη Κεφαλή. Ακόμα αν έβρισκα δεν θα άφηνα απροσκύνητο το φονικό μαχαίρι που μπήχθηκε στον ιερό τράχηλο, ούτε θα δίσταζα να καταφιλήσω το χώμα όπου φρουρήθηκε ο θησαυρός, με τη βεβαιότητα, ότι και αυτό θα μου μετέδιδε θεία Χάρη.

Μακαριστέ τάφε και χαρμόσυνη ταφόπετρα, που σκέπασες το τρισμακάριστο εκείνο σκήνωμα και τύλιξες μέσα σου το πολυτιμώτερο από σωρούς σμαράγδια και μαργαριτάρια σώμα.

Εκεί λοιπόν βρισκόταν ορατά η συντροφιά των μαθητών και αόρατα πλήθη αγγέλων, ευφημώντας, δοξάζοντας, υψώνοντας στον ουρανό και μεταφέροντας στην ατελείωτη χαρά αυτόν που έζησε σαν ένσαρκος άγγελος και προανάγγειλε το

Μεσσία. Αυτόν που υπήρξε γνήσιος φίλος του Κυρίου, που οδήγησε στον ουράνιο Νυμφίο την Εκκλησία, το άσβηστο λυχνάρι του ανεκφράστου φωτός, τη ζωντανή φωνή του Θεού Λόγου, τον ανώτερο απ' τους προφήτες, τον μεγαλύτερο απ' όσους γέννησε ποτέ γυναίκα.

Τέτοια λοιπόν όπως περιγράψαμε, ειρηνική ήταν η ταφή του δικαίου, πρόξενος και αγαλλίασης και σωτηρίας, σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Άραγε ο παράφρονας Ηρώδης κατάφερε να ξεφύγει την τιμωρία για το ανουσιούργημά του στην υπόλοιπη επίγεια ζωή του; Όχι βέβαια. Αλλά όπως λέει η παράδοση, γι' αυτό το ανόμημά του, αφού ξεσηκώθηκαν όλοι οι υπήκοοί του, τον απομάκρυναν από το θρόνο του και τον κατέσφαξαν.

Με αυτόν τον τρόπο ο Θεός θέλησε να φοβίσει και να νουθετήσει τους μεταγενέστερους βασιλείς ώστε να μη διαπράξουν τέτοια εγκλήματα. Αλλά ξαναγυρίζοντας στο θέμα μας ας αναφωνήσουμε όπως ταιριάζει στην παρούσα ημέρα.

Σήμερα ο Ιωάννης ο Πρόδρομος μακαρίζεται γιατί θυσιάζει το κεφάλι του για την αλήθεια και ο παράνομος Ηρώδης γελοιοποιείται και εξευτελίζεται.

Σήμερα ο Ιωάννης ο Πρόδρομος απ' όλους εγκωμιάζεται για το σθεναρό έλεγχο και ο παράφρονας Ηρώδης θεωρείται άτιμος για την μοιχεία του. Σήμερα η κεφαλή του Ιωάννη του Προδρόμου προσφέρεται σφαχτάρι ιερό πάνω στην πιατέλα και η μοιχαλίδα Ηρωδιάδα, παρά τη θέλησή της, δέχεται την αιώνια καταδίκη.

Σήμερα το αίμα του Ιωάννη του Προδρόμου χύνεται για την τήρηση του θείου νόμου και αυτός που εναντιώθηκε στον Πρόδρομο με την παρανομία δικαιολογημένα διαπομπεύεται.

Σήμερα ο Ιωάννης ο Πρόδρομος εξαιτίας της παρρησίας του προς τον Ηρώδη αποκεφαλίζεται, για την τήρηση της δικαιοσύνης. Έτσι μαθαίνουν οι βασιλείς της γης να μη χωρίζουν τις νόμιμες συζύγους τους και αποδοκιμάζουν αυτόν που χώρισε τη γυναίκα του.

Σήμερα ο Ιωάννης ο Πρόδρομος στήνει πάνω στη γη πνευματικό ορόσημο και προτρέπει όλους τους άνδρες να αρκούνται στη νόμιμη γυναίκα τους και να μην προχωρούν παραπέρα.

Σήμερα ο Ιωάννης ο Πρόδρομος κατεβαίνει στον Άδη και οι νεκροί μαθαίνουν το χαρμόσυνο άγγελμα της παρουσίας του Χριστού. Σήμερα οι ουρανοί ευφράνθηκαν με τον αποκεφαλισμό του Ιωάννη του Βαπτιστή, που θυσιάστηκε για τη δικαιοσύνη

του Θεού και οι άνθρωποι πάνω στη γη γιορτάζουνε με ευχαριστήριους ύμνους.

Και έχω τη γνώμη ότι και εμάς τώρα παρακολουθεί από τον ουρανό ο Τίμιος Πρόδρομος και μας αμείβει ως υμνητές του με θεία χαρίσματα. Ανάμεσα στο χορό των προφητών, σαν πρωινό αστέρι μεσουρανεί και φωτίζει το στερέωμα της Εκκλησίας. Ανάμεσα στους αποστόλους και πριν απ' αυτούς και περισσότερο απ' αυτούς λάμπει σαν ήλιος μέσα στους ήλιους. Μέσα στους μάρτυρες ξεχωρίζει με τα θαύματά του, σαν ολοστόλιστος μ' αστέρια ουρανός. Ανάμεσα στους δικαίους στέκει περίτρανα για τα πολλά παθήματα που υπέφερε, για χάρη της δικαιοσύνης και υψώνεται πιο ψηλά από τους κέδρους του Λιβάνου, αυτός που σκόρπισε σήμερα χαρά στην οικουμένη.

Γιατί, αν θα χαρούν πολλοί κατά τη γέννησή του, σύμφωνα με τα λόγια του Ευαγγελιστή Λουκά (Λουκ. 2,10), πρέπει να είναι ανάλογη και η ευφροσύνη την ημέρα αυτή του μαρτυρικού τέλους, την οποία αξιωθήκαμε να πανηγυρίσουμε όλοι εμείς, δηλαδή οι ιερείς και οι ερημίτες και οι κοινοβιάτες και οι λαικοί, γιατί όλοι έχουν μέρος στη χαρά που δίνει η μνήμη του. Ιδιαίτερα εμείς που εγκαταβιώνουμε σ' αυτό το ιερό μοναστήρι, ας έχουμε ακόμα περισσότερο τις πρεσβείες του, στο όνομα του Ιησού Χριστού, του Κυρίου μας.

Σ' Αυτόν πρέπει η δόξα και η δύναμη, μαζί με τον Πατέρα και το Πανάγιο και Ζωοποιό Πνεύμα, τώρα και πάντοτε και στους ατελεύτητους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

Πηγή: www.orthodoxianewsagency.gr